

[Svend Jørgensen.]

værker, som ville have været overordentlig stærke argumenter for berettigelsen af et Willumsen-museum, om de havde været med i samlingen. Nu findes de imidlertid i privateje og i andre offentlige samlinger her i København eller i Norge og Sverige. Jeg har forstået, at man fra visse sider regner med, at i hvert fald nogle af disse værker senere vil kunne overlades til det eventuelle Willumsen-museum. Det stiller jeg mig meget tvivlende overfor. Uden videre at overflytte dem går ikke, og det vil blive meget svært at opnå noget ved at bytte. Jeg forudsætter f. eks., at Skagens museum ikke afgiver billedet „Badende Børn“, eller at kunstmuseet ikke afgiver „Bjergbestigersken“, for slet ikke at tale om arbejderne i Göteborg-museet og gallerierne i Stockholm og Oslo. Det er muligt, at arbejder i privat eje tid efter anden kan erhverves, og med det for øje startes nu den omtalte bortlodning. I denne forbindelse tænkes der, såvidt jeg har erfaret, især på „Jotunheimen“, og dette arbejde kan vistnok også erhverves, efter sigende til en pris af mellem 150 000 og 175 000 kr. Om dette underlige arbejde virkelig er en så stor pris og så store anstrengelser værd, er et andet spørgsmål. Der er i det hele taget mange forhold at overveje i denne sag, men hvis der ikke fra anden side stilles forslag om udval, vil jeg heller ikke gøre det. Vi vil ikke lægge skjul på, at vi i mit parti har visse betænkeligheder ved denne sag, men vi vil på den anden side ikke stille os afvisende, for hvis tanken skal realiseres, må det ganske sikkert ske nu.

Alvida Larsen: Denne sag har naturligvis, som sager af denne art må gøre det, fremkaldt stor diskussion. Der er rejst stor diskussion mellem de såkaldt sagkyndige, mellem kunstelskere og kunstinteresserede, og der er naturligvis stor uenighed tilstede. Jeg tvivler også på, at der nogensinde i en sådan sag vil kunne opnås enighed.

Jeg skal ikke prøve på at give det udseende af, at jeg på nogen måde er sagkyndig; det er jeg på ingen måde. Jeg melder mig blot som et almindeligt menneske, der finder, at der blandt Willumsens arbejder findes så store, så skønne og betydningsfulde ting, at de har krav på en selvstændig samling, så offentligheden kan få lejlighed til at nyde denne kunst.

Det er rigtigt, at staten tager imod Willumsens gave, selvom jeg nok mener, at kunstneren har stillet hårde betingelser. Det er jo den selvstændige museumsbygning, der er stridens æble, men det er vel et spørgs-

mål, om der overhovedet findes anden mulighed, og det gør der mig bekendt ikke. Der har ikke været mulighed for at finde plads andre steder til en selvstændig samling af Willumsens kunst i de museer, vi har, og derfor kan det forsvares, at vi går med til at opføre en selvstændig museumsbygning.

Jeg så forleden dag den tanke rejst — det er det samme, som det ærede medlem hr. Lars M. Olsen var inde på — i forbindelse med museumsbygningen for Willumsens kunst at rejse en selvstændig museumsbygning for den yngre danske kunst. Det er en meget tiltalende tanke; hvorvidt den kan realiseres, skal jeg naturligvis ikke udtale mig om, men måske den højtærede undervisningsminister vil udtale sig om det. Jeg tror, det vil være den rigtige løsning, hvis tanken skal realiseres.

Der har også været betænkeligheder, i særdeleshed med hensyn til den gamle samling, kunstgenstande af fremmed oprindelse; her er det meningen, at ikke alle arbejder skal tages med, men kun de, som har dannet det, man kan kalde en naturlig ramme om kunstnerens liv, og det kan man ikke have noget imod.

Der er kun een ting, jeg er betænkelig ved, det er den indsamling, det landslotteri, man har påbegyndt. Jeg tror, at man allerede har henvendt sig til en hel del kunstnere med opfordring til dem om at skænke et eller andet arbejde; jeg synes, at man ved en sådan henvendelse faktisk lægger pres på en hel del kunstnere, som måske gerne ville give en gave til dette formål, men som faktisk ikke alle har råd til det. Jeg ved ikke, om der kan ændres noget ved det, men jeg synes, det er mindre tiltalende.

Jeg kan tilslutte mig undervisningsministerens forslag, fordi jeg i det trods alt ser, om ikke en direkte støtte, så dog en indirekte støtte til dansk kunst. Jeg kan derfor anbefale lovforslaget, selvom jeg ved, der ikke er enighed derom i mit parti.

Viggo Starcke: Jeg egner mig ikke til at være kunstkritiker, og jeg mener ikke, at denne forsamling egner sig til at være kunstdommere. Det foreliggende spørgsmål er et af disse kollektiv-nationale grænseproblemer, hvor man kan strides om, hvorvidt det er en statsopgave eller en opgave, som befolkningen selv skulle kunne løse. Jeg tror, at i en realiseret retsstat ville dette ikke være en statsopgave, men vi står i dag overfor en praktisk foreliggende situation, hvor det ligger sådan, at folket her får tilbudt en stor værdi, som vurderes til at være større end det, som stat og kommune skal betale derfor.